

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

ZÁŘÍ 2009/ROČ. 2

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení a milí čtenáři!

Po prázdninové pauze se k Vám opět vracíme a přinášíme Vám další číslo našeho oběžníku. Hned na úvod bych se Vám ale chtěla omluvit a podat Vám vysvětlení za neúplnost čísla a i za jeho zpoždění. I když je vypsána uzávěrka dostatečně dopředu, čím dál častěji se nám však stává, že články a fotky od jednotlivých oddílů se k nám dostávají pozdě a mnohdy vůbec. Pak nastává ono protahování termínu vydání, jako třeba tentokrát. Tolik na omluvu a vysvětlenou..

A co Vám v novém čísle přinášíme? Je toho dost a můžu slíbit, že co tu teď chybí, tak se budem snažit dodat v čísle následujícím...

Téma čísla je tentokrát věnováno rozhlednám v našem okolí. Věřím, že kupu z nich budete znát,

ale zároveň i doufám, že se zde dozvíte něco nového. Zabrousili jsme do jejich historie, sem tam uvedeme nějaký ten technický parametr, doplníme to fotkami. Určitě je se na co těšit.

V tipu na výlet využívá Běna posledních možností využití cyklobusů a seznamuje nás s Orlickými horami ze sedla kola. Předpověď počasí slibuje krásné babí léto, tak by byla škoda jeho tipů nevyužít.

Další tip nám přinese Verča, která nás seznámí s metodou batikování. Kdo to nezná, bude mile překvapený, jak je to jednoduché, rychlé a efektivní. A ti znalí si třeba rozšíří znalosti, protože těch metod je opravdu hodně!

Další reportáže budou z Orlického Záhoří, kde letos proběhl tábor Světlušek+Vlčat, tábor Slu-

nečnic+Mohykánů a zakončil to tradiční vegáč. Články jsou provázeny řadou fotografií.

Závěr čísla patří rozhovoru se skautskou osobností. Je to jeden z mladších členů, co se aktivně podílí na chodu střediska. Nechybí téměř na žádné akci, většinou ho můžeme vidět s foťákem v ruce. Ještě nevíte? A když Vám povím, že má ve skautu další čtyři sourozence? To už snad ví každý. A kdo by přece jenom váhal, tak se to dozví na stránce šestnáct.

Na poslední stránce si nenechte ujít citát a tím je obsah Totemu vyčerpán. Doufám, že se Vám bude líbit a že si ho s chutí přečtete. Jakékoliv připomínky jsou kdykoliv vítány..

Za celou radu přeje příjemné čtení

Parluc

Obsah Totemu

2 -	Úvodní slovo	
	Obsah Totemu	
3 -	Téma čísla	16 -
	- Rozhledny v našem okolí	Rozhovor s ...
6 -	Tip na výlet	... Jiřím Štaffou
8 -	Tip na vyrábění	18 -
9 -	Střediskové dění	Poslední strana
	- Tábor světlušek a vlčat	- Uzávěrka, V příštím čísle, Tiráž
	- Tábor slunečnic a mohykánů	
	- Vegáč	19 -
		Citát

TÉMA ČÍSLO

ROZHLEDNY V NAŠEM OKOLÍ

Člověk je tvor od přírody zvědavý a potřebu rozhlížet se měl určitě už od pravěku. Tam mu stačilo vylézt si na nějakou skálu, ale s postupem času začal stavět vyšší a dokonalejší stavby. Materiál na stavbu byl různý - od dřeva, přes železo až po nejrůznější kámen a cihly.

Historie rozhleden na našem území je dlouhá již přes dvě století. Přesto první rozhledny nebyly klasickými věžemi tak, jak si je představujeme - tj. někde na kopci. První rozhledny byly pozoruhodné stavby, které si na svých pozemcích nechala stavět šlechta. Nejstarší rozhlednou, kterou známe, je Minaret v Lednicko-Valtickém areálu, jenž roku 2002 oslavil 200 let.

První horskou rozhlednou se stala roku 1825 Josefská věž na Kleti, kterou také nechal vybudovat šlechtic. Od této doby už rozhledny vznikají na více místech, přesto nepravidelně a za různým účelem.

Opravdová expanze rozhleden začala až začátkem 80. let 19. století, kdy se zvýšil zájem o turistiku a začaly vznikat turistické spolky. Lidé byli znechucení podobou Rakouska-Uherska, a chtěli proto poznávat svoji zemi. A jak nejlépe poznat svoji zemi? Přece z rozhleden. V tomto období (až do počátku 1. světové války) se stavěly především dřevěné věže, které příliš dlouho nevydržely.

První světová válka přinesla krátké zastavení rozhlednového nadšení. To se ale znovu rozjelo během období 1. republiky. V průběhu těchto 20 let se o rozhledny zasloužil hlavně Klub československých turistů. Roku 1938

ale přišla Mnichovská dohoda, která vrhla půl století trvající temno nejen na obyvatelstvo, ale i na rozhledny. Vyhlídkové věže vybudované během let 1939 - 1989 by se daly spočítat na prstech dvou rukou.

Po sametové revoluci ale nastala největší expanze rozhleden v celé její dvoustleté historii. Počet nových rozhleden už přesáhl stovku! Dá se tedy bez nějaké troufalosti říci, že žijeme v rozhlednové renesanci.

Pojďme se však podrobněji podívat na rozhledny v našem okolí.

DOBROŠOV

Možnost vystoupat na vyhlídku na Dobrošově (622 m) u Náchoda měli turisté již v roce 1895. Tehdy zde z popudu KČT vyrostla podle projektu stavitele Jana Svobody za 2300 zlatých turistická chata s 6m vysokou zděnou věží. Slavnostně byla zprovozněna 28. října 1895.

Stavba si získala brzy vysokou oblibu - i díky zimním sportům v jejím okolí - a přestávala kapacitně stačit. Za této situace oslovil náchodský KČT známého architekta Dušana Jurkoviče, aby pro něho vypracoval projekt nové turistické chaty. Uskutečnilo se tak v roce 1912, ale díky válečným událostem byl projekt zrealizován až v roce 1921. Základní kámen

ke stavbě byl položen v červenci při Jiráskových slavnostech, pořádaných k jeho sedmdesátinám. V základním kameni je uložen vlastnoručně napsaný Jiráskův list. V květnu 1923 proběhla demolice staré útulny, a ještě v září téhož roku je stavba Jiráskovy chaty - jak byla nazvána - s 15 metrů vysokou rozhlednou dokončena. Zrealizována byla za necelých 400 tis. Kč. Veřejnosti se poprvé představila 1. prosince 1923.

OSIČINA

Plochý vrchol kopce Osičina (413 m n.m.) se nalézá při silnici mezi obcemi Vojenice a Záhornice, asi 8 km od města Opočna. Rozhledna, která zde byla vystavěna v zimě 2002, je součástí typizovaného telekomunikačního stožáru zbudovaného společností T-Mobile, přičemž obec Voděradý podmínila jeho výstavbu umístěním vyhlídky přístupné pro turisty.

Celková výška věže činí 54 metrů, vyhlídková plošina se nachází v úrovni 33 metrů nad zemí. Po zdolání 165 schodů se naskytá nádherný kruhový výhled na

královéhradecko, Orlické hory, Krkonoše a Železné hory. Slavnostní otevření rozhledny pořádané obecním úřadem Voděrady a Sdružením obcí Dřízná proběhlo 25. června 2004.

Rozhledna je přístupná v sezóně o víkendech a státních svátcích.

KASTEL U VRBICE

Novým turistickým lákadlem v podobě dřevěné rozhledny s ocelovým točitým schodištěm se může od podzimu 2005 pochlubit obec Vrbice nacházející se 4km od Kostelce nad Orlicí v okrese Rychnov nad Kněžnou. Vrcholek Kastelu (445 m), na jehož temeni stával kostel, nesl rozhlednu již v minulosti. Kolem roku 1937 zde armáda vystavěla triangulační věž, která byla vysoká 37 metrů. Ačkoliv nebyla oficiálně přístupná, lidé si vždy našli způsob, jak na ni vystoupat. Po válce již armáda o rozhlednu neprojevila zájem a ta připadla okresu. Na dřevěné konstrukci se postupně začínal projevovat zub času a v roce 1946 bylo rozhodnuto o jejím stržení. Třetinu dřeva byla rozprodána, zbytek byl rozdělen na otop mezi místní občany.

O výstavbě nové rozhledny rozhodnulo zastupitelstvo obce na podzim roku 2004. Rozhlednu umístěnou poblíž vrcholku Kastel projektoval Antonín Olšina z Vysokého Mýta (rovněž navrhl rozhlednu Tereška u Proseče).

Výška stavby je 29 metrů, přičemž vyhlídkové plošiny jsou v 11 a 25 metrech. Stavební práce zajistila dodavatelská firma Vaspo s.r.o. Vamberk v měsících srpen - říjen 2005. Kolaudace stavby proběhla 22. listopadu 2005. Finančně se na výstavbě podílelo Ministerstvo pro místní rozvoj (800 tis. Kč) v rámci Programu obnovy venkova, Královéhradecký kraj a obec Vrbice. Za rozhlednu obec zaplatila milion tři sta tisíc korun. Její skutečná hodnota je ale mnohem vyšší, neboť zahrnuje cca 50 kubických metrů dřeva z obecních lesů a téměř sedm set hodin práce dobrovolníků z obce. Stavbu si Vrbičtí dali jako dárek za vítězství v krajském kole soutěže o vesnici roku 2004 a za třetí místo v kole celostátním.

Oficiální zpřístupnění rozhledny proběhlo 15. dubna 2006 za účasti více než 1 tisíce lidí. Vstup na rozhlednu je zpoplatněný, během hlavní turistické sezóny je otevřeno denně.

SKUHROV NAD BĚLOU

Menší dřevěná rozhledna vyrostla v roce 2001 na místech zříceniny hradu Skuhrov nad Bělou (425 m) v okrese Rychnov nad Kněžnou. Popud ke stavbě vyhlídky dala obec Skuhrov s cílem oživit areál hradu. Nová věž měla svým pojetím respektovat strážní význam původního hradu ze 13.

století. Jako předloha posloužila podobná rozhledna u Modré nedaleko Uherského Hradiště. Práce na výstavbě byly zahájeny v létě 2001, kdy mládež vykopala v rámci brigády základy pro novou věž. Místní firma pak samotnou stavbu zrealizovala na podzim roku 2001. Dne 26. listopadu 2001 byla věž oficiálně zpřístupněna.

Skuhrovská rozhledna dosahuje výšky 9 metrů a po zdolání dvou žebříků s celkem 18 schody nabízí z horní plošiny výhled ze 6 metrů nad zemí. Rozhled je omezen okolními stromy a je možný pouze severním směrem do údolí říčky Bělá (především na obec Skuhrov) a na Orlické hory. Věž je volně přístupná. Přístupná je například ze silnice Skuhrov-Hraštice (odbočka k rozhledně směrem vpravo).

VARTA U SENDRAŽE

Dalším přírůstkem do rodiny typizovaných konstrukcí s vyhlídkovou plošinou vystavěných mobilním operátorem je věž na kopci Varta (618 m) u obce Sendraž. Víceúčelovou věž nechala na Vartě postavit společnost Vodafone v roce 2007. Na Vartě však již v minulosti stávala dřevěná rozhledna. Vybudována byla na přelomu devatenáctého a dvacátého století. V 50. letech 20. století však musela být vzhledem k havarijnímu stavu zbořena.

Rozhledna byla sice postavena v roce 2007, zpřístupnění se však dočkala až o necelé dva roky později. Vyhlídková plošina je instalována ve výšce 28,3 m (celková výška věže je 50m), nabízí výborný kruhový rozhled. Zajímavostí je, že areál je strážěn bezpečnostní kamerou.

VELKÁ DEŠTNÁ

Velká Deštná (1115 m) je nejvyšší horou Orlických hor a jako taková nabízí nádherné rozhledy do českého vnitrozemí i do Polska. Ty jsou umocněny po výstupu na malou dřevěnou rozhlednu, která připomíná spíše jednoduchý posed nebo triangulační věž.

Historie rozhlížení z Velké Deštné se píše od konce 19. stol., kdy zde byla jednoduchá dřevěná tribuna. V první polovině minulého století tu byla postavena triangulační věž, která zřejmě sloužila i jako rozhledna. Na konci 70. let byla odstraněna. Od roku 1992 zde díky náchodským skautům stála čtyřmetrová dřevěná trámová vyhlídka. Byla pojmenována po panu Štefanu Matejíkovi, místnímu hajnému a bývalému členu Horské služby v Deštném, k jeho šedesátinám. Od té doby se jí ří-

kalo Štefanova vyhlídka. V roce 2003 byla již značně chatrná a nahrazena novou, opět dřevěnou, šestimetrovou vyšší konstrukcí o 13 schodech. Pod vrcholem slouží turistům Jiráskova chata

V posledních letech se uvažuje o výstavbě nové dominanty Velké Deštné – vysílače s vyhlídkovým ochozem, který by byl navržen z přírodních materiálů. Jednání iniciátorů stavby (obec Deštné a svazek obcí Region Orlické hory) však zatím ztroskotala na odporu vlastníka pozemků na Velké Deštné Jana Kolowrata Krakovského. Možností je vystavět rozhlednu na 4km vzdáleném, leč asi o 100 metrů nižším, vrchu Šerlich.

Parluc

Pro lepší orientaci Vám ještě přikládám mapku, na které naleznete všechny rozhledny královehradeckého kraje. Více na <http://rozhledny.webzdarma.cz/>

TIP NA VÝLET

NA KOLE DO ORLICKÝCH HOR

Jízdní kolo má doma snad úplně každý. Mapu, případně rovnou cyklomapu Orlických hor je možné snadno koupit nebo si od někoho vypůjčit. Dáte-li to dohromady a přidáte-li ještě dobré počasí, může z toho být pěkný cyklovýlet do našich nejbližších hor.

Orlické hory mají pro cyklistu tu výhodu, že většina cest je v dobrém stavu a není proto vůbec potřeba nějaké speciálně upravené kolo nebo mít nátku adrenalinového nadšence. Naopak pozor si je potřeba dát v horách na často početné skupinky pěších turistů, a to zejména při četných sjezdech! Tak rychle zkontrolujte stav svého bicyklu, zabalte do batůžku nebo cyklobrašny nějakou tu svačinu a láhev s pitím a hurá do hor!

Pokud bych měl vypsát všechny možnosti, které se cyklistovi v Orlických horách nabízejí, potřeboval bych nejspíš rovnou celé číslo Totemu. Upozorním proto jen na některé a zejména na možnost využít během léta služeb některého z cyklobusů, které jezdí pravidelně v sobotu a neděli a rovněž ve dnech státních svátků.

Z Dobrušky až na hřeben

Pokud snad pokládáte za zbytečný luxus nechat se pohodlně vést autobusem i s kolem, můžete vyrazit na hřeben Orlických hor

na kole již z domu. Počítejte však se zhruba dvaceti kilometry do Deštného, po nichž přijde velmi náročné stoupání na hřeben. Ku příkladu takový výlet na louku v Orlickém Záhoří (3), která je pro nejednoho Dobrušského skauta druhým domovem, je bez využití cyklobusu sice pěkným, ale o to více vyčerpávajícím zážitkem. Během cesty vás totiž bude čekat výšlap na hřeben hned dvakrát (jednou při zpáteční cestě), přičemž celkem urazíte kolem sedmdesáti kilometrů. Smočení v Divoké Orlici v půli cesty je pak spíše nutností, než zaslouženou odměnou.

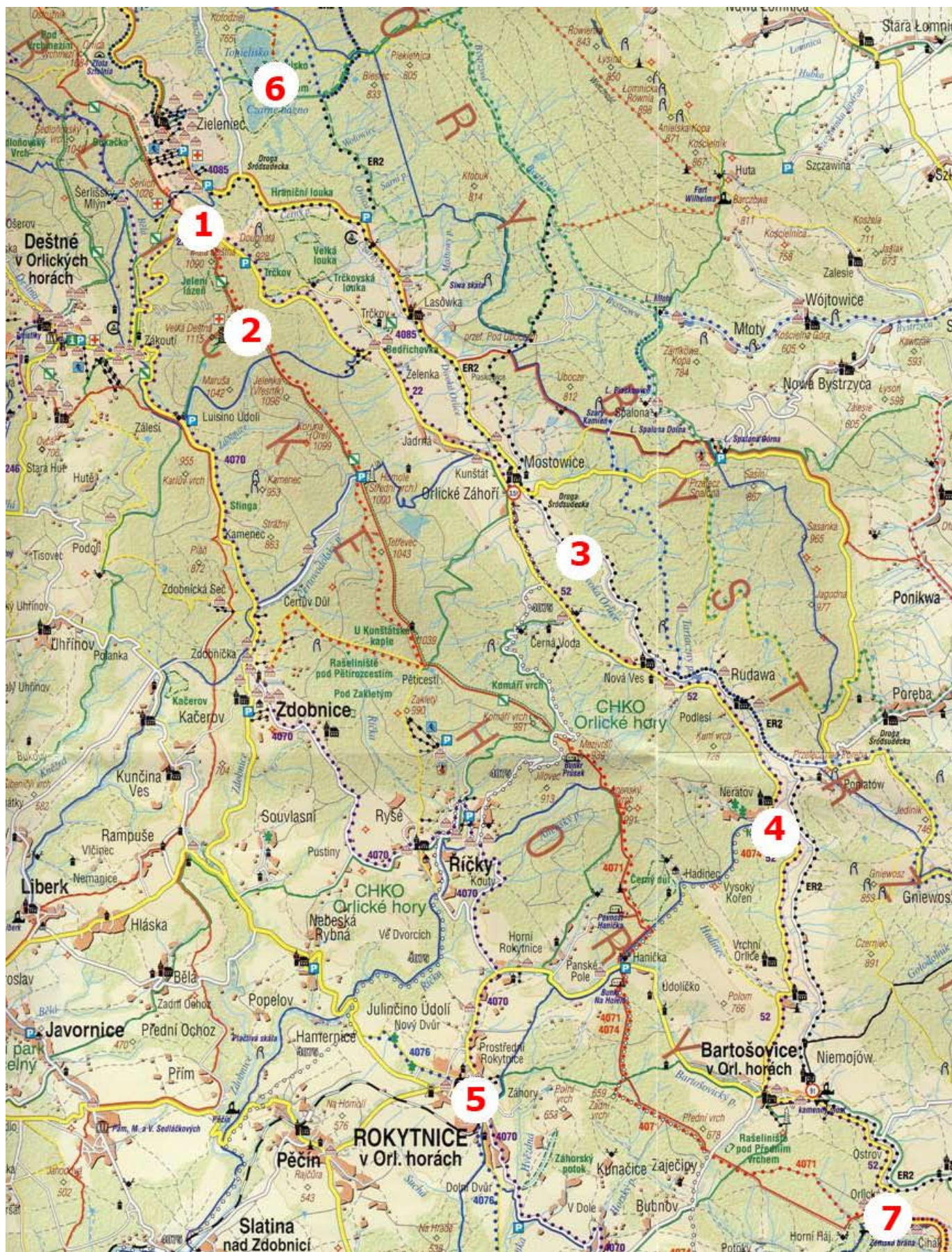
Cyklobusem snadno a rychle

Není proto divu, že drtivá většina lidí dá přednost cyklobusu na Šerlich (1) a sportovní výkony si nechá až na samotný hřeben. Sjet pak odpoledne „dolů“ do Dobrušky už nebývá problém. Pro Dobrušku zajišťuje provoz cyklobusů během léta již po několik let firma Orlobus, na jejíchž webových stránkách naleznete mimo jiné i jejich jízdní řády – konkrétně na adrese <http://www.orlobus.cz/cyklobusy.html>, naše město hledejte na červené trase. Za přepravu kola zaplatíte 20 korun. Výlet však dlouho neodkládejte, cyklobusy letos vyjedou naposledy v neděli 20. září!

Tipy na výlet

Snad jsem vás dostatečně motivoval k tomu vyrazit ještě letos na kole na horský hřeben. A kam byste se během své cesty neměli zapomenout podívat? Jak již jsem psal, možností je nepřeberné množství a stačí si jen vybrat. Je proto jen a jen na vás, zda se rozhodnete například pro hřebenovou cyklotúru přes Velkou Deštnou (2) dále po červené cykloznačce, která víceméně kopíruje turistickou značku stejné barvy (dá se dojet až do Rokytnice v Orlických horách (5) a odtud se třeba vlakem svést i s kolem někam blíže k domovu). Nebo můžete hřeben opustit na některém z příslušných rozcestí a vydat se dolů směrem k polským hranicím. Za návštěvu na této straně hor stojí rozhodně poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Neratově (4), o několik kilometrů vzdálenější a mezi turisty často vyhledávaná Zemská brána (7) a nebo třeba rovnou pastvinská přehrada, k níž se dá dojet prakticky po hřebeni, který opustíte až na jeho samotném konci. A pamatujete si na Ježourův článek o prameni Divoké Orlice na Czarnem Bagně (6)? Proč se nevypravit třeba právě tam? Fantazii se v tomto případě meze nekladou...

Béna

TIP NA VYRÁBĚNÍ BATIKOVÁNÍ

Batika je pro svoje neopakovatelné kouzlo stále oblíbenou a vyhledávanou umělecko-řemeslnou metodou, svůj původ má na asijském kontinentu – v Číně a Indii, ale také v Africe. Princip batiky spočívá v tom, že neumožníme barvě, aby rovnoměrně látku obarvila, ale naopak využíváme toho, že se do stažených míst barva nedostane. Batikovacími technikami je velké množství, většina se vyvíjela po tisíceletí.

K barvení se používají speciální barvy na textil, například značky Duha nebo Iberia, které jsou k dostání v drogeriích. Postupujeme většinou podle návodu na obalu. Zde jsou některé z batikovacích technik.

Vázaná batika

Nejčastější způsob batikování, při kterém před barvením předem namočenou látku různě ovážeme pomocí provázků. Pokud chceme malé kroužky, vložíme pod látku kamínek a pod ním pevně ovážeme. Do míst, kde je látka stažená se barva nedostane.

Skládaná batika

Po poskládání látky budou vnitřní vrstvy neobarvené, naopak ty vnější ano. Po harmonizování

složení vzniknou pruhy. Naskládanou látku zafixujeme opět provázkem nebo pomocí kolíků.

Mačkaná batika

Už z názvu je jasné, že budeme látku mačkat. Různě pomačkanou látku opět ovážeme a začneme barvit.

Uzlová batika

Na látce můžeme také dělat uzlíky nebo velké uzle. Vzniknou tak opět zajímavé vzory.

Šitá batika

Tato technika je náročnější, zato můžete více ovlivnit výslednou podobu batikované látky. Nejprve si tužkou předkreslíme požadovaný ornament na látku a pak prošíjeme jehlou a nití a co nejvíce utahujeme, aby byla látka zřasená.

Sypaná batika

Na navlhčenou látku nasypeme barvu přímo ze sáčku (stačí jen malé množství), poté látku poskládáme nebo zmuchláme, vložíme do igelitového sáčku a zavážeme. Celý sáček pak vaříme ve vodě podle návodu (většinou 20 minut). Nebo je možné sáček ohřívat v mikrovlnce 5-10 minut, ale pozor, ať se nepřipalí.

Vosková batika

Ještě lépe než u šité batiky můžeme konečný výsledek naplánovat u voskové batiky. V místech, kde na látku nanese roztavený vosk

nebo parafín, se barva nechytne. Vosk potom odstraníme sloupnutím a zbytky žehlením přes savý papír.

Batika savováním

Potřebujeme Savo Perex, které dokáže odbarvit bavlnu. Savo používáme vždy ředěné vodou v poměru 1:3. Můžeme připravenou látku buďto smáčet, nebo stříkat rozprašovačem přes nejruznější šablony.

Existuje ještě řada dalších technik, veškeré uvedené techniky lze přitom libovolně kombinovat, záleží už jen na vaší fantazii a nápaditosti.

Obarvenou látku řádně propláchneme vodou, teprve potom rozmotáme všechny uzlíky, špagáty a nitě. A opět látku mácháme alespoň ve dvou vodách. Do poslední vody přidáme několik lžic octa pro ustálení barev.

Pokud chceme dosáhnout batiky vícebarevné, neodstraňujeme nitě a provázky po prvním proprání, naopak ještě nějaké přidáme. A opět barvíme. Buď v tmavším odstínu barvy původní, nebo v barvě jiné tmavší.

Štaflička

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

TÁBOR SVĚTLUŠEK A VLČAT

Rok se s rokem sešel a vlčata se světluškami se shledali na společném táboře. Letos to nebylo tak jako loni na Mastech, ale na klasickém tábořišti dobrušských skautů v Orlickém Záhoří.

Co se týče počtů, tak dětí bylo 24 z toho 10 Vlčat a 14 Světlušek. Z celého počtu dětí zbylo 22, úbytek byl 1 Vlče (odjel dříve) a 1 Světluška (nemoc). Vedoucích bylo dohromady 6, jmenovitě Skotík, Šárka, Kokina, Vlasta, Gor a Koule. Jako rádci, zásobovači a kuchaři se na táboře vystřídaly dvě dvojice, první týden to byl Pýtý a Káťa, druhý týden to byl Vašek s Janou, kteří nám po celou dobu tábora pomáhali řešit problémy a předávali nám cenné zkušenosti.

Celý tábor se nesl v rytmu Trpaslíků, kteří hledali nové doly. Vše začalo tím, že došlo zlato ve starých dolech, a proto nejstarší trpaslík svolal radu trpasličích rodů. Na této radě se trpaslíci dohodli na jakou světovou stranu, který rod půjde. Celým tábořem je vedla tato písnička:

*„Ve Zlatých horách v hlubině žili
trpaslíci v rodině
kutali zlato noc co noc drahokamů
měli moc.*

*Naplnili bohatstvím celou skříň
zlata však bylo méně a méně
tak sebrali celý rod a vydali se na
pochod.*

*Přes hory dlouho bloudili nové doly
nalézt toužily
nebyla to snadná pouť museli se-
bou pořádně hnout.*

*Nebojte se ničeho ještě nic není
ztraceno
společně to zvládneme nové doly
nalezneme.“*

Děti byly rozlosovány do skupin, které proti sobě soupeřily v různých tematických hrách. Názvy trpasličích rodů byly tyto: Bručouni, Vousáči, Kutači a Stromovousové. Děti také po celou dobu tábora plnily různé zkoušky. Za všechny jmenujeme alespoň tyto: mlčení, hladovka, uzle, orientace, odhad, modrý život či deník. Mezi Vlčaty nejvíce zlatých run (odměnou za splněnou zkoušku) získal Tom

a mezi Světluškami to byla Verča. Za svůj výkon obdrželi náležitou odměnu. Ukončení celotáborové hry proběhlo klasickou formou, a to pokladovou. Na které byl nalezen poklad, který byl tak velký, že se musel rozdělit mezi všechny trpasličí rody.

Doufáme, že se tábor dětem líbil i přes aprílové počasí v prvním týdnu, které nám překazilo naše plány. Naštěstí jsme měli vymyšlenou mokrou variantu táborových her, a tak jsme to nějak zvládli. Za všechny vedoucí bychom chtěli poděkovat jak dvojici Pýtý, Káťa, tak dvojici Vašek, Jana, za to, že nám v nesnázi poradili a pomohli a taky za to že jsme nikdy nešli spát s prázdným žaludkem. DÍKY

KOULE

TÁBOR SLUNEČNIC A MOHYKÁNŮ

Píše se rok 1346. V potměšlém lese ozářeném pouze čtyřmi loučemi leží na smrtelné posteli Jan Lucemburský. Kolem krále stojí hlouček smutných poddaných. Někteří z nich pláč. Po chvíli král tichým a chraplavým hlasem volá svého následovníka Václava. Ten okamžitě přichází a poklekává. Král mu cosi šeptá a poté mu třesoucíma rukama vkládá na hlavu královskou korunu. Po tomto námáhavém aktu Jan Lucemburský umírá. Nový král Václav, který si brzo změnil jméno na Karel IV., se okamžitě vydává na cestu do Čech. Na této nebezpečné cestě ho doprovází čtyři věrné družiny...

Tak přibližně touto scénou z naší historie začal letošní tábor skautů a skautek. Počet účastníků tábora byl následující: 8 Mohykánů + 3 vedoucí, 10 Slunečnic + 2 vedoucí a nakonec 2 kuchařky + externí zásobovatel potravin, známý jako Tomáš. Tito všichni se sešli na louce u Orlického Záhoří, aby spolu strávili 14 dní pryč od měst, každodenních starostí, školy a pracovních povinností.

Jak jsem již naznačil v úvodu,

tábor se nesl v duchu Středověku. Čtyři družiny měli za úkol chránit a pomáhat svému králi Karlovi IV. na jeho dlouhém putování, které začalo ve Francii, kde řádila spousta intrikánů a loupežníků, poté pokračovalo přes Německo a končilo až v České Zemi. Cesta to však nebyla jednoduchá a proto všechny čtyři družiny – Frodami-onci, Věrní Karlovi Vojáci (VKV), Karlštejňáci, Pážata – měli velice napilno. Celé dva týdny se snažili králi ve všem vyhovět, bránili ho svým tělem, pašovali pro něj stříbro, a když onemocněl, vařili mu léčivý lektvar. Samozřejmě se nesmělo zapomínat na putování, a tak první týden v pátek čekala družiny dvojdenka. Vyrazili jsme všichni společně směr Záhoří a pak krpálem na Homoli. Všichni se radovali, jaká je to příjemná změna oproti minulému roku, kdy šla každá družinka svou vlastní cestou. To však ještě netušili, že na Vrcholu Homole budou muset některé své přátele opustit. Předem jsme se totiž domluvili, kdo půjde s Hančou a Weyrem tzv. normální trasu, která končila v Neratově, a

kdo bude muset zůstat s Tinkem a MM na tzv. drsné trase, která končila v Dobrému. Po čtvrthodinovém loučení, které zpestřila hlavně Maruška tím, že odmítla jít drsnější trasu, jsme se konečně vydali na cestu. Další děje s dovolením přeskočím, jelikož neznám obě verze. Zkrátka druhý den v sobotu jsme se opět šťastně shledali v táboře. Tam na nás čekala večere a roztopený oheň u sauny. Tímto bych chtěl poděkovat těm, kteří přijeli, aby nám udělali saunu, jmenovitě Lachtanovi, Ondrovi, Bejbinovi, Mogenicovi a Pavlač. Opravdu díky. Po vydařené sauně jsme šli všichni spát a těšili se na rodiče, jelikož další den byla návštěvní neděle. Rodičů přijelo opravdu dost a s nimi dorazily plechy s buchtama a poslední chybějící Slunečnice - Káťa.

Po krásné neděli pokračoval tábor zase svým životem. Karel dorazil do Čech, kde jeho družiny stihli postavit most nesoucí jeho jméno, vyzkoušet si svou odvahu v nočním lese apod. Vše zkrátka rychle spělo k ukončení celotáborové hry. Ve čtvrtek odpoledne se všichni konečně dočkali. Po vylo-

kterých by se jídlo nedalo připravit.

Samozřejmě nesmím zapomenout na Petra, který s námi sice nemohl být celý tábor, ale přijel alespoň na slibový oheň a potom na páteční bugr oheň.

Dále bych pogrataloval všem, kteří splnili zkoušku Tři orlí pera, a Ondrovi, Zuzce a Wendy, kteří úspěšně složili skautský slib.

Největší dík však patří všem Mohykánům a Slunečnicím za to,

vení zprávy z díry v zemi vyrazily jednotlivé družiny na Homoli. Tam rozluštili zprávu, která je poslala zpět do tábora s náročným logickým úkolem. V táboře hra pokračovala putováním řekou do bývalého tábořiště Hradeckých skautů. Tam na starém hřbitově pod vrstvou hlíny bylo ve čtyřech z devíti hrobů zakopáno bohatství. Bohužel družiny na hřbitov dorazili dost pozdě, a tak se museli vrátit do tábora pro baterky a rýče, aby jim kopání šlo lépe od ruky. Nakonec si ale každá družina našla svůj poklad. Jelikož však byli všichni unavení, nechali rozbalování a rozdělování na další den. Ten se nesl v duchu odpočívání, focení, rojnice apod. Večer jsme rozdělali oheň, pekli jsme hady a pili Kofeinu, kterou přivezl Petr. Asi okolo dvanácté jsme šli spát

a (ne)těšili se na poslední táborové ráno, kdy si pro nás měli přijet rodiče. V sobotu se tedy odjíždělo a s každým rodičem, který si někoho odvezl byl tábor prázdnější. Nakonec zbyla pouze hrstka věrných, která vydržela až do neděle, kdy oficiálně začal Oslavný Vegáč. Ale o něm je už jiný článek.

Co říct na závěr? Snad jenom pár poděkování, gratulací atd.

Velký dík patří samozřejmě našim dvěma kuchařkám Lenče a Pešovce, které se o nás 14 dní dobře starali a vyvábili nám jako v hotelu. Nikdy se nestalo, že by někdo nemohl jíst, protože mu nechutnalo. Většinou nemohl někdo jíst, protože bylo jídlo tak dobré, že se ho přejedl.

Další poděkování patří Tomášovi, který Lenču s Pešovkou zásoboval jídlem a surovinami, bez

že měli tu odvahu důvěřovat svým vedoucím a zúčastnili se tohoto tábora. Doufám, že se vám líbil a věřím, že za rok se zase někde v tee-pee u ohně sejdem.

INI OGIC

Letošní vegáč proběhl jako tradičně po skončení táboření všech oddílů na louce v Orlickém Záhvoří. Vzhledem k počtu účastníků předchozích ročníků a hlavně s přihlédnutím k tomu, že letošní ročník byl jubilejní, dvacátý, dala se i letos očekávat poměrně početná účast vegáčových táborníků. Přiznám se, že jsem se trochu obávala toho, že pokud se opravdu zúčastní všichni pozvaní, pěstování vegáčovníku v počtu nad padesát lidí opravdu ztratí své kouzlo. Moje obavy byly zbytečné. Jak známo, vegáč trval týden a půl, měli jste se nahlásit, kdo kdy dorazí, jak dlouho se zdrží, s kým máme počítat na jídlo... Někteří z vás se opravdu nahlásili, později nahlásili změnu, nebo změnu změny (v lepším případě jen jednu). Škoda, že spousta z vás jako na potvoru nefungoval telefon ani mail, abyste dali vědět, že vlastně nepřijedete, dost by to pomohlo v plánování nákupu nebo bourání či ponechávání stanů. První týden vegáče nakonec nabral podobu rodinné pohody Poláčků a Pavlů a jejich kamarádů. Chodili jsme na houby, koupali se, saunovali, děti chytaly ryby...Ovšem nebyl by to pořádný vegáč, aby Petr nevymyslel nějakou těžší práci pro

zlepšení budoucího táboření, takže za přispění všech praceschopných přítomných opravil sezení a vyspravil bažinu u studánky, odstranil můstek zničený vododopravci, kteří byli líní jezdit s károu pro vodu po cestě lesem a na jeho

místo udělal nový, uklidil dřevárnu tak, aby v ní zůstalo opravdu jen to, co v ní zůstat má a dalo se v zimě dobře zmrzlínkovat, atd. Zkrátka během týdne byla kromě pěstování vegáčovníku udělána spousta práce, kterou někteří považují za tzv. samotvornou, včetně

odvozu nepotřebného a přípravy klubovních skladů na přívoz veškerého táborového materiálu. Dalo by se říct, že dvacáté výročí vegáčování oslavil Petr společně s Vaškem, Martinem, Cvrčkem, Držkou a ostatními, jako ostatně vždy, prací.

Velká změna v počtu přítomných nastala podle očekávání (i když díky již zmiňovanému ohlašování velmi mlhavému) o víkendu. Někteří dorazili už v pátek, valná většina pak v sobotu, z nichž část zůstala do neděle. Všichni zúčastnění jistě odsouhlasí, že proběhl pohodový vegáčový víkend, kde nechyběl Běh přes Yukon, opékání jehněte, posezení v chládku u studánky s točeným pivkem, houbaření, vzpomínání... Z mého pohledu nejpríjemnější byly páteční a sobotní večery, které jsme strávili posezením u ohně, povídáním a zpíváním, jež se po oba dva dny protáhlo až do časných ranních hodin.

Neděle byla sice stále vegáčová, ovšem byla pojata jako pracovní, vzhledem k tomu, že dlouho nebylo jasné, kolik lidí se zúčastní závěrečného bourání. Chvilí to vypadalo, že to budem já s Janou, což ona komentovala slovy: „Takže jsme na to tři, to v pohodě zvládnem.“ Naštěstí kdo mohl, přiložil v neděli ruku k dílu, takže velká část bourání byla za námi. Nakonec zůstalo i několik bouračů, kterým patří samozřejmě velký dík, dokonce i počasí se umoudřilo, takže se podařilo kromě přístřeškové celtu uklidit vše za sucha.

Dobře bylo na vegáči, myslím, že to takhle stačí!

EFKA

ROZHOVOR S ...

JIŘÍM ŠTAFFOU

1/ Pověz nám o svých skautských začátcích. Kolik Ti bylo, když jsi začal skautovat?

Svoji první schůzku si již nepamatuji, bylo mi totiž teprve sedm let. V dnešní době to není nic neobvyklého (viz oddíl Meďátek), ale tenkrát, alespoň si myslím, to bylo dříve než většina ostatních. Zázitek, který si pamatuji z dob, kdy jsem začínal, bylo to, když po prvním roce navštěvování oddílu vlčat se mělo jet na tábor a vedoucí, v té době to byl Řízek, Zély a Pýtý, se stavili u nás doma a přemlouvali rodiče, abych mohl jet. Bohužel se nepovedlo. Rodičům se zdálo, že jsem velmi malý (to jsem také byl), a proto jsem nejel.

2/ Kdo nebo co Tě ke skautingu přivedlo?

Ke skautingu mě přivedli s největší pravděpodobností moji sourozenci, kteří již schůzky navštěvovali a moji rodiče, kteří je v tom podporovali. Taťka, když byl mladý, také rád chodil po horách a čundroval, to sehrálo také nemalou roli.

3/ Kdo byl tvým prvním vůdcem a jak bys jej charakterizoval?

Můj první vůdce byl Zély, jak už jsem výše zmínil, pomáhali mu, tehdy ještě bažanti, Řízek a Pýtý. Zély byl velký srandista, což mu očividně vydrželo i do dnešních dob. Když naopak potřeboval prokázat autoritu, tak to dovedl také excelentně. Vzpomínám si například na vánoční schůzky, na kte-

rých nikdy nechyběla hrachová polévka, kterou Zély pro všechny vařival, nebo na guláše, které patřily mezi nejlepší jídla na táboře. Vypadá to, že si skoro nic jiného než samé jídlo nepamatuji, ale... je to tak. :)

4/ Všichni Tvoji čtyři sourozenci jsou rovněž skauty. Jak jsi vnímal jejich přítomnost na různých skautských akcích? A byl jsi třeba s některým z nich někdy v oddílové či táborové družině?

Sourozenci byli v Junáku dřív než já a také mě ke skautingu přivedli. Přítomnost rodiny na schůzkách na mě moc nezasahovala, většinou jsme byli odděleni, a když ne, stejně jsem se raději bavil s kamarády, sourozenců jsem se mohl zeptat doma. Samozřejmě, že k sourozencům jsem měl větší pouto než ke komukoli jinému, ale to se projevovalo spíše na táborech.

Vždy bylo těžší, když mně někdo blízký připomenul zbytek rodiny, ale my drželi pohromadě.

5/ Ve skautu Tě známe buď jako George, nebo Gora. Kdy která přezdívka vznikla a která je Ti vlastně bližší?

Takže přezdívka vznikla nečekaně na jedné schůzce. Byli jsme zrovna na hřbitově, kde jsme pleli plevel z chodníku, a tak se povídalo, až přišlo na přezdívky. Já jsem dosud žádnou neměl (Zély mně párkrát řekl Hurvajs, ale to se neuchytilo), a tak se zeptali mého bratra Štafika, jak mně doma říká. Zrovna se asi ve škole učili anglicky česká jména a párkrát mně řekl George a mně se to samozřejmě nelíbilo, protože jsem nevěděl, co to je. No a jak to vyslovil, tak mně tak začali říkat všichni. Přezdívka GOR vznikla zkrácením George, špatně jsem to vyslovoval, psát jsem také neuměl nijak zázračně a člověk je od přírody líný tvor, tak proto zkratka.

6/ Co považuješ za svůj nejsilnější skautský zážitek?

Byla to spousta táborových zážitků, ale asi jeden z nejsilnějších zážitků byl na antickém táboře, kde jsme hráli hru s názvem: „O krále rétoriky“. Dostali jsme každý téma, na které jsme měli mluvit určitý čas, porota poté vybrala, kdo postupuje do dalšího kola, na které bylo téma jiné. Prostě řečnictví a výmluvnost. Já jakožto malý a ne moc upovídaný jsem se prokousal do finále s Knorrem. Oba jsme

dostali stejné téma, mám dojem, že to bylo něco jako budoucnost, ale přesně si to nepamatuji. Měli jsme se překřikovat, kdo měl nápad, tak ho řekl. Byla u toho děsná sranda, zrovna v té době byla na táboře „Bombrkauboj“ jako zdravotnice a většina hlášek se točila okolo ní. Kdo byl, pamatuje. Nakonec po velmi vyrovnaném souboji byl vyhlášen vítěz. Byl jsem to já, do té doby nenápadný a tichý, přece jenom byl to můj první tábor u Mohykánů, tak to potěšilo a uvízlo v paměti.

7/ Zažil jsi již spoustu táborů. Na který z nich vzpomínáš nejraději?

Tábor, na který mám nejvíc nejlepších vzpomínek, byl v Orlickém Záhoří a odehrával se v rytmu Pána Prstenů. Už jsem byl starší a začal vnímat tábory jako nejlepší akce za celý rok. Nejen, že mně sedl příběh, ale i hry vymyšlené podle příběhu byly velmi efektivní a zanechaly spoustu pěkných vzpomínek prožitých se svými kamarády.

8/ A jak ze svého pohledu hodnotíš letošní tábor vlčat a světlušek na Orlickém Záhoří coby jeden z jeho vedoucích?

Z mého hlediska si myslím, že tábor proběhl skoro jak jsme chtěli, a to znamená, že dobře. Většina dětí si ho užila, jak se patří. Více ve článku o táboře v tomto čísle Totemu.

9/ Jak vzpomínáš na svoji první noční hlídku?

Moje první hlídka byla jako všechny ostatní, co jsem kdy měl, nic se nestalo. Z hlídek si pamatuji to, že jsem pořád chodil a skoro vůbec jsem si neodpočinul, kdybych si sedl, tak by mně ten čas ubíhal ještě pomaleji. Zpestřením bylo zatápění v brutaru, když jsem měl poslední hlídku.

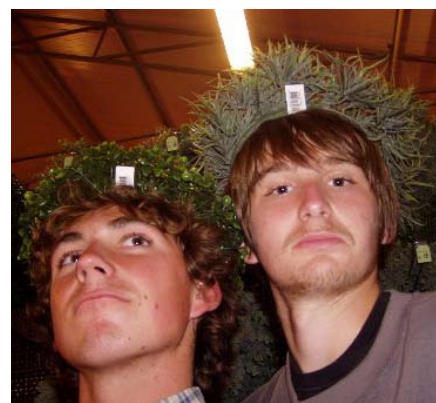
10/ Jaké byly Tvoje začátky coby vedoucího oddílu? Proč sis vybral zrovna oddíl vlčat?

Co jsem přestoupil do roverského oddílu, přestal jsem navštěvovat schůzky Mohykánů, vedoucí tam byli a jako dítě jsem byl už starý. A u vlčat bylo právě místo po Ondrovi, který právě ten rok maturoval, a tak jsem byl párkrát na záskoku a pomáhal Doktorovi a Sejčkovi, kteří právě vedli vlčata. Následující rok jsem měl čas i chuť se do toho pustit. A začali jsme s Koulí vedoucívat. Měli jsme pod sebou jen pár Vlčáků, a tak jsme to zvládali ve dvou.

11/ Jsi autorem velké spousty fotek ze střediskových i oddílových akcí. Pověz nám něco o tomto svém koníčku. Jak ses k focení vlastně dostal? Máš nějaké další „mimoskautské“ zájmy?

Jak jsem se dostal k focení sám nevím, asi to tak mělo být. Jeden

den jsem si koupil vlastní fotoaparát a začal cvakat. Čas od času jsme si vyjeli s Ondrou, který taky fotil a Tínekem někde poblíž Dobrušky a tam jsem fotil a bavilo mě to čím dál víc. Zároveň jsem fotil reportáže ze skautských akcí, jako byly různé brigády, tábory, výpravy, čundry a podobné akce. Postupem času jsem si to oblíbil natolik, že si vyjdu i sám ven a zkouším fotit, co se dá a líbí se mi. Další z mých zájmů byla asi elektřina, proto jsem se ocitl na elektrotechnické škole.

12/ Letos jsi úspěšně odmaturoval. Co Tě čeká dál? Budeš pokračovat ve studiu nebo začneš pracovat?

Já říkám, že pracovat budu celý život, a tak jsem se rozhodl učit se. Nadále mě čeká škola VUT v Brně, na které byl i můj starší bratr.

13/ Co plánuješ dál konat v nastávající sezóně v rámci dobrušského Junáka?

Poněvadž dosud nevím, jaký budu mít rozvrh a z doslechu jsem zjistil, že první ročník má pátek zcela zaplněn, tak jsem se do něčeho nehrnul. Myslím, že budu mít plné ruce práce, ale pokud mě čas zbude, rád bych se podíval na některou z podnikaných výprav ve vlčáckém oddíle. Akce kmene Rovers & Rangers, tak na ty si čas udělám, i kdyby nebyl.

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 27.9.2009

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

ZAČÁTKEM ŘÍJNA

- články a fotky z jednotlivých schůzek oddílů
- pozvánka na Podzimní oheň 3.10.2009
- další tradiční rubriky a tipy
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Petr Beneš, Veronika Štaffová, Pavčina Čiháčková, Jiří Štaffa, Ondřej Koláčný, Eva Pavlová, Petr Lukášek

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Petr Beneš, Jana Poláčková, Lenka Krásná, Petr Poláček, ...

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Pavčina Čiháčková, Petr Beneš

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Pěšina, autor Petr Beneš

**Tajemství úspěchu v životě není dělat, co se nám líbí,
ale nalézt zalíbení v tom, co děláme.**

Thomas Alva Edison